

[C. J. F. Sven.]

tydelig Stigning. Der blev nævnt et Tilfælde fra Aalborg, der ved jeg i hvert Tilfælde, at der hører den faste Ejendom med, og den ligger netop paa et Sted, hvor Konjunkturerne i høj Grad har gjort sig gældende.

Jeg minder om, at der i sin Tid ogsaa har rejst sig Røster om, at man snarere skulde gaa den modsatte Vej og i Stedet for at ophæve de salgbare Privilegier ophæve de personlige og gøre dem salgbare, idet man kun derved vilde opnaa det, der skulde være Fordelen for Publikum, nemlig god og billig Medicin. Paa den anden Side skal jeg indrømme, at Tiden er ikke gunstig for Privilegier. (*J. Chr. Jensen*: Det er hørt!). Ja, det er netop det, jeg konstaterer, at den er ikke gunstig, om end jeg mener, det er med Urette... (*Afbrydelse*). . . Ja, paa alle andre Omraader søger man jo dog netop at indskrænke det frie Erhverv ved nye Skranke, ved at gøre det betinget af dit og ved at gøre det betinget af dat, ved at man skal have Privilegium, nota bene bare ikke reelt, men personelt Privilegium, til baade det ene og det andet her i Livet.

Jeg tror, det vil blive en stor Skuffelse, hvis man tror, at det at ophæve de salgbare Privilegier skulde medføre billigere Medicin. Ja, tilsyneladende skulde dette Lovforslag være som et Columbusæg. Man afløser de salgbare Privilegier, man pensionerer Apotekerne, og dog faar man billigere Apotekertakster, billigere Priser for Publikum uden en Øres Udgift for Staten.

Ja, det er udmærket, hvis det virkelig kunde slaa til, men et saadant *perpetuum mobile* tror jeg nu ikke paa. Jeg nærer den bestemte Overbevisning, at Talen om en Prisnedsættelse for Medicin, den hører ingen Steder hjemme; det vil være umuligt ved de Foranstaltninger, der foreslaas her, at naa til en billigere Medicinpris. Det er selvfølgelig ønskeligt, at Medicinen bliver billigere, ja, man kunde jo ønske, den blev helt gratis, og i visse Tilfælde, naar man mærker, hvor forbandet den smager, saa vil man maaske endda sige, at man burde have Penge til for at tage Medicinen.

Men vil man, som man jo vil, holde paa, at der skal leveres god Medicin, og at der skal være en let Adgang for Publikum til at faa Medicinen, at Apotekerne skal holde aaben Dag og Nat, skal være undergivet Forskrifter baade af den ene og den anden Art, at der skal være Tilsyn her og Tilsyn der, saa skal det nødvendigvis blive forholdsvist dyrt. Man kan nu en Gang ikke opnaa alt her i Livet paa een Gang, man kan ikke baade blæse og have Mel i Munden,

og man kan ikke paa een Gang stille de Krav, vi stiller til Apotekerpræparater, og samtidig forvente, at de skal være billige.

Jeg erkender altsaa, at der ikke blæser nogen gunstig Vind overfor Privilegierne, og jeg skal indrømme, at Staten selvfølgelig har det i sin Magt paa fuldt ud lovmæssig Maade at ekspropriere. Paa lovmæssig Maade, det vil sige mod fuld Erstatning; og Spørgsmaalet er da dette, om Forslaget giver fuld Erstatning. Man foreslaar, at naar Erstatningen skal fastsættes, skal der blandt andet foretages en Reducering af Erstatningssummen under Hensyn til Statens Beføjelser til at regulere Salgsretten og Statens Beføjelser til at formindske de salgbare privilegerede Apotekers Overskud ved Oprettelse af nye Apoteker og Ændringer i Taksten.

Hvad nu det første angaar, Beføjelsen til at regulere Salgsretten, saa nærer jeg meget stærk Tvivl om, at det er juridisk holdbart. Mig bekendt foreligger der intet Domspræjudikat; men jeg tror ikke, at man fra det Faktum, at der i sin Tid blev indført en Rekognition, naar et reelt Apotekerprivilegium blev solgt, kan slutte, at man paa denne Maade skulde kunne gaa videre og fastsætte ganske eksorbitante Rekognitioner. Og hvad det andet Moment angaar, nemlig dette, at Staten skulde kunne formindske Overskuddet af de reelle Apoteker ved Oprettelse af nye Apoteker, saa vil jeg dertil sige, at for det første vilde det være en meget kostbar Historie mange Steder, idet disse Konkurrenceapoteker kunde forventes ikke at ville betale sig; men selv om jeg ikke tager Hensyn hertil, saa er der dog noget, der hedder *fairness*.

Dette er det mærkværdige, at det, man under ingen Omstændigheder vilde tolerere, at Mand mod Mand gjorde i det private Liv, det synes man er saa udmærket, naar det er Staten, Staten kan tillade sig alt. Jeg finder det i Virkeligheden oprørende, at man i en Lov uden at blinke kan henvise til, at man jo kunde skabe sig Mulighed for en lavere Pris ved at gøre dette eller hint, som maa indrømmes ikke at være fair overfor Privilegieindehaverne. Da de i sin Tid fik deres Privilegier, da var det virkelig ikke Tanken, at der bagefter fra Statsmagtens Side skulde kunne paaføres dem en Smudskonkurrence, og saa skulde man kunne sige: Ja, der kan I jo se, de har ikke Spor Værdi, disse Privilegier. Hvorfor de ikke har nogen Værdi — fordi Staten gaar til at oprette nye konkurrerende Apoteker eller nedsætte Taksterne — det taler man ikke om!

Jeg finder ikke, at man, naar man vil